

החולים ומתקשה בהליכה. מדייפּעם היו שומרי־הראש תומכים בו. אולם מהרגע בו עמד בפני העיתונאים, עשה מאמץ ניכר כדי להיות זקוף. הוא סיפר לעיתון נאים, בשתי שפות, עברית ואנגלית, על כי היה לו מול רב שקריש הדם היה בעורק קטן, המוביל את הדם למוח, ולא בעורק גדול. „אם העורק היה גדול, יתכן ומצבי היה רציני.”

אחד הרופאים, ד"ר אבי רכס, נפרד מראש־הממשלה ואמר לו: „עד עכשיו אנחנו טיפלנו בכך. עכשיו חוזר וטפל בני.”

שומר־הראש תומך

למרות שבגין ניסה לעי "הצגת־בריאות" רון, לפני שהבחינו בו העיתונאים, תמך בו אחד משומרי־הראש כדי שלא ימעד בהליכתו. ליד מנחם בגין נראה קדישאי.

למרות שבגין ניסה לעי "הצגת־בריאות" רון, לפני שהבחינו בו העיתונאים, תמך בו אחד משומרי־הראש כדי שלא ימעד בהליכתו. ליד מנחם בגין נראה קדישאי.

לקרואים, והשניה דיאטטית, לראש־הממשלה.

בגין אוהב את הצוות־הרפואי שטיפל בו. בימים הראשונים, כשמצב בריאותו היה חמור וראייתו מטושטשת כמעט לחלוטין, היה נוהג לאמר לכל אחות שניגשה אליו: „כמה את יפה,” על־אף שלא יכול היה להבחין בתווי פניה. גם כיום האחרון לשהותו בבית־החולים, נהנה „למשוך” את מסיבת יום־ההולדת, למרות הפצרותיהם של דובריו, שלמה („נקדי”) נקדימון ודן פתיר, שכבר הגיעו לבית־החולים. השניים ביקשו ממנו להודרו ולרדת, מאחר שהעיי־תונאים מתחילים לאבד את סבלנותם.

אבל לבגין היה קהל טוב, הרופאים וה־אחיות. הוא סיפר להם על פגישותיו עם צ'אושסקו, כשהוא פונה לאחד הרופאים, עולה מרומניה, ומקדיש לו את הסיפור. אחר כך גילה סוד, כי בעצם אינו יודע

מתי חל בדיקת יום־ההולדתו. הוא יודע שהוא נקרא מנחם משום שבת נחמו, ולכן הוא חוגג את יום־הולדתו ביום זה. למטה התחילו העיתונאים להתעצבן. ה־גורילות, שומרי־הראש של בגין, שבעת האחרונה החלו להתנהג בפראות, דחפו את העיתונאים מעבר למחסום שאלתרי בתוך אולם־הקבלה של בית־החולים. הרב משה לוינגר, איש קריית־ארבע, הגיע לבית־החולים ואיש לא חשד בו כי בא לקבל את פני בגין. הוא בא לענייניו הפר־טיים, התבונן במהומה ומיהר לעלות לאחת הקומות.

תמונת

מחזור

ב עור בגין חוגג עם הצוות הרפואי, ננעלו דלתות הכניסה של בית־

החולים, מטעמי ביטחון. החולים, הרופאים, האחיות והמבקרים, נאלצו, במשך שעותיים אלה, לערוך איגוף גדול, רק משום שבגין עוד לא היה מוכן לרדת.

הסוגיית הראשונה שיצאה מבית־החור־לים, היתה דמתי, נהגו ממוצא־תימני, של בגין, אשר ירד כשהוא נושא בידיו את תיקו של ראש־הממשלה ושקית ניילון. כמה דקות אחר־כך הגיח בגין מהמעלית. קהל רב ליווה אותו. 14 אנשי הצוות־הרפואי, שומרי־הראש, דובריו, ראש ליש־כתו, תת־אלוף אפריים פורן וכמובן, איש העיתונאים, כשהוא מקפיד להעמיד את רופאיו משני צדדיו כדי שיצטלמו איתו. אי־אפשר היה שלא להיזכר באתו הרגע בתמונת מחזור של בית־ספר עממי.

בגין היה חיזור, פניו בצבע השנהב, רזה הרבה יותר מאשר בתקופה שלפני בית־

אורח

בבית־החולים היה הרב משה לוינגר מקריית־ארב. בע. לוינגר, שהוא יריב פוליטי של ראש־הממשלה, לא בא לקבל את פניו, אלא הגיע לבית־החולים לעיסוקיו הפרטיים.

הביתה

הסנונית הראשונה ב־פמלית ראש־הממשלה העוזבת את בית־החולים, היה נהגו דמתי.